

нитѣ ходятъ между Македонцитѣ както полубого-
ве между звѣроветѣ?“ А Клитъ не даде врѣме,
но извѣднѣжъ зѣ думата и каза на Александра,
за да се изрази по ясно що искаше да кажи, или
ако не, да не покани на вечера свободолюбиви
хора, които иматъ дързновение да кажатъ как-
вото си мислятъ, но да живѣе съ варваритѣ и
робитѣ, които ще му се поклонатъ на Персий-
ский поясъ и на бѣлата му дрѣха. Тогазъ Алек-
сандръ, като не можя да удържи вече свойтъ си
гнѣвъ, та хвърли и го удари съ една отъ ябъл-
китѣ, които бѣха на трапезата, и потърси ножтъ
си за го удари. Но единъ отъ тѣлопазителитѣ
нареченъ Аристофанъ, прѣдвари и зѣ го отъ рж-
ката му, а другитѣ го обиколиха и му се молеха;
Александръ обаче, като поскачи извика се по
Македонски языкъ ¹⁾, като повикваше своитѣ си
адутанти, което бѣше единъ символъ (образъ) на
голѣмо смущение и заповѣда на бораджията за
да свири; а по причина че онзи закѣсняваше, за то
го удари съ умрукътъ си. Но по-послѣ почете се
онзи бураджия, защото стана причина да не се
смути цѣлата армия. А Клитъ, като не мълчеше, та
едвамъ приятелитѣ можаха да го тласкатъ навънъ. Но

¹⁾ Отъ това се разбира че Македонското наречие се е
различавало отъ Еллицкото. А чрѣзъ това се потвърждава
че Александръ Великий не бѣше Гъркъ нито пакъ Иллири-
ецъ, споредъ както си мѣтатъ нѣкои, но чистъ Македонецъ.
А че обичаше Гърцката литература то е съвсѣмъ друго нѣщо;